

частіше не в інтересах народу, а переважно власних, партійних. До того ж, застосування єдиного списку кандидатів у загальнодержавному виборчому окрузі, який формується та затверджується з'їздом партії, стимулюватиме політичну корупцію, купівлю-продаж місць в прохідних частинах списку. Тому вважаю, найбільш ефективною виборчою системою під час виборів народних депутатів України є пропорційна виборча система з преференціями. При застосуванні системи преференцій виборець не просто голосує за списки партії, що обирає, а й робить помітку навпроти номеру того кандидата в кандидатському списку від партії, якому він віддає свій голос. Таким чином, обирається той, хто отримав найбільше число преференцій, в разі рівності кількості преференцій у кількох кандидатів від партії перевагу віддають тому, хто займає вище місце у партійному списку. Ця система практикується у Фінляндії, Бельгії, Нідерландах. Позитивним моментом пропорційної виборчої системи з преференціями є можливість виборців сформувати рейтинговий список кандидатів в народні депутати України на самих виборах шляхом персоніфікації свого волевиявлення щодо того чи іншого кандидата, що поданий у списку кандидатів від конкретної політичної партії чи блоку партій. Також вважаю, що необхідно встановити невисокий виборчий бар'єр (2-3%), дасть змогу забезпечити оновлення політичних еліт, підвищити відповідальність партій за власні рішення та діяльність Уряду України, що формований широкою парламентською коаліцією.

Отже, питання модернізації законодавства, яке визначає основні засади, організацію і порядок проведення парламентських виборів в Україні, є надзвичайно важливим, актуальним та потребує подальшого розгляду та обговорення громадянським суспільством і органами державної влади України.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К.: Преса України, 1997. – 80 с.
2. Проект Виборчого кодексу України № 3112-1 від 02.10.2015 р. // http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=5667

Хаталах Дар'я,

студентка 1 курсу 105 групи ННІ №3 НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини НАВС, к.ю.н., доцент **Лук'янець Валентина**

КОНСТИТУЦІЙНІ ГАРАНТІЇ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Конституція України – юридичний акт, який має найвищу юридичну силу і є основним джерелом вітчизняної правової системи. В сучасних умовах, коли в нашій державі відбуваються реформаційні процеси, зокрема у сфері судової влади, правоохоронній системі, особливо актуальним постає питання забезпечення належних гарантій дотримання прав і свобод, які визначає Конституція України. Так, в сучасних умовах бачення проблем дотримання прав

людини характеризується принципово новими для України підходами, адже права людини почали уособлювати собою розуміння того, що за кожною особою визнається певний комплекс природних невід'ємних прав та властивостей, які зумовлюються самим фактом існування людини та мають розглядатися як гарантії її гідності.

Тому дослідження питання місця і ролі Конституції України як одного із найважливіших національних документів у сфері захисту прав людини є важливим з точки зору забезпечення встановлених її нормами гарантій.

Встановлюючи норми-принципи, Конституція України виступає юридичною концептуальною основою вітчизняного права. Так, з прийняттям Конституції України у 1996 році отримали закріплення основоположні права людини та громадянина, а також положення щодо галузей права, правління, органів державної влади. В сучасній правовій науці конституційні права людини і громадянина визначаються як основні права та свободи людини та громадянина, встановлені Конституцією України. Права та свободи людини в конституційних положеннях закріплюються як найвищі цінності, визначають зміст та основні напрями діяльності держави[1].

Слід погодитись, що положення про найвищу соціальну цінність людини, її прав і свобод(ст. 3КУ), невідчужуваність та непорушність цих прав, гарантії судового захисту прав та свобод(ст.55КУ), право на отримання правової допомоги(ст.59КУ), презумпція невинуватості(ст.62КУ) та ін. засновані на ідеї прав людини та визначені у низці міжнародно-правових документах.

Закріплення на національному рівні прав та свобод людини, їх забезпечення та захист є важливим ідентифікатором правової держави, якою проголосила себе Україна в основному законі. У свою чергу, гарантії прав та свобод людини виступають важливим елементом конституційно-правового статусу людини та громадянина. Слід відзначити, що науковці-правники по-різному підходять щодо визначення поняття «гарантії конституційних прав та свобод людини». Загалом, гарантії можна визначити як систему умов, які спрямовані на забезпечення інтересів людини.

На думку В.Ф. Погорілка, гарантії конституційних прав і свобод людини та громадянина слід розглядати як систему умов та засобів, юридичних механізмів, які спрямовані на забезпечення належної реалізації визначених в національному законодавстві прав і свобод людини та громадянина[3, с.167].

Шевчук С.В вважає, що гарантії конституційних прав і свобод людини у кожній країні відтворюють особливості національної правової системи в більш широкому аспекті. Разом з тим, науковець переконаний, що важливою практикою є й напрацьовані міжнародні стандарти та тенденції розвитку в сфері захисту прав людини і громадянина, зокрема, досвід Європейського суду з прав людини, Європейського Суду справедливості, тенденції розвитку права, сформовані Венеційською комісією, інститутами Ради Європи тощо.

О.Ф. Скакун відзначає, що відсутність гарантій захисту прав і свобод перетворює останні у «заяви про наміри». Відповідно до цього, гарантії виступають як система соціально-економічних, політичних, юридичних умов,

способів та засобів, що забезпечують реалізацію, охорону та захист прав людини[4, с.203].

На підставі аналізу позицій різних науковців приходимо до висновку, що конституційні гарантії захисту прав людини – це система юридично закріплених можливостей реалізувати свої гарантовані права.

Залежно від спрямованості науковці виділяють: 1) політичні гарантії – політична система держави (державні органи, органи місцевого самоврядування), через яку забезпечується здійснення захисту прав; 2) економічні гарантії – організація виробництва в державі, економічний устрій, які забезпечують економічний добробут громадян; 3) організаційні гарантії захисту прав людини – це організаторська діяльність держави в особі її органів, яка має систематичний характер та спрямована на створення сприятливих умов для реалізації прав[7, с.75].

Також гарантії захисту прав людини розподіляють їх на юридичні (нормативно-правові) та організаційно-правові[5, с.9]. До юридичних гарантій відносяться загальні нормативи, що складаються норм-принципів (статті 21–26, 58-63 КУ), юридичних обов’язків (статті 5–68 КУ) та процесуальних норм. До організаційно-правових гарантій відносяться передбачені законом дії державних інституцій (Президента держави, Уповноваженого Верховної Ради з прав людини, судів, органів прокуратури та ін.), що здійснюються у відповідних організаційно-правових та процесуально-правових формах[6, с.110].

Що стосується розвитку механізму захисту конституційних прав людини, то слід відзначити, що з моменту незалежності Україна вже досягла значних успіхів у напрямку посилення гарантій прав людини, зокрема зберігаючи тенденцію наближення до європейських та міжнародних стандартів. Зокрема, значними успіхами можна назвати створення інституту омбудсмена (Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини), Конституційного Суду України та системи адміністративних судів, реформування засад діяльності адвокатури, нотаріату, прокуратури, запровадження інституту конституційної скарги у світлі останніх реформ.

Проте в Україні все ж існує проблема належного гарантування та захисту прав людини, що дає підставу говорити про необхідність удосконалення механізму захисту та посилення відповідних гарантій. Так, законодавчо визначені права людини та їх гарантії в умовах соціально-економічних проблем, політичної кризи і військового конфлікту, падіння культури і моралі часто і систематично порушуються або ж не мають можливості практичної реалізації[6, с.111]. Так, існує необхідність розробки нової філософії прав людини в системі правоохоронних органів, формування якої повинно відбуватись за участю не лише правознавців, адже досить часто у баченні тих посадовців, які мають забезпечувати реалізацію прав людини існують проблеми їх розуміння та відсутність поваги до цих прав.

Таким чином, конституційні гарантії захисту прав людини – це закріплені в нормах Конституції України положення, які забезпечують та сприяють належній реалізації, дотриманню прав і свобод людини та можливості їх

відновлення у разі порушення. На даному етапі розбудови правової держави в Україні відбуваються реформаційні процеси, які в тому числі передбачають і вдосконалення механізму захисту прав людини відповідно до європейських та міжнародних стандартів.

Список використаних джерел

1. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР// Відомості Верховної Ради. – 1996. – №30. – Ст. 141.
2. Погорілко В.Ф. Конституційне право України/ В.Ф. Погорілко. – Київ : Наукова думка, 2002. –732 с.
3. Скакун О. Ф. Теорія держави і права[підручник]/ О.Ф. Скакун. – К.: Правова єдність, 2010. –525 с.
4. Нелін О. Конституційний механізм захисту основних прав і свобод людини і громадянина в правовій доктрині України/ О. Нелін // Юридична Україна. – 2016. – № 5-6. – С. 9-14.
5. [Прієшкіна О.В.](#) Забезпечення прав людини в Україні: стан та перспективи/ О.В. Прієшкіна // [Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки.](#) - 2017. – Т. 200. – С. 109-114.
6. Юзефів А. Р. Конституційні гарантії забезпечення прав і свобод людини. Порівняльне аналітичне право. –2018.– № 1. –С. 74–77.

Ходацька Сніжана

курсант ННІ № 1 НАВС

Науковий керівник: професор кафедри конституційного права та прав людини НАВС, кандидат юридичних наук, доцент **Лапка Оксана**

ПРОБЛЕМА ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ З ДІТЬМИ

Одним із показників духовного розвитку та соціальної зрілості суспільства є ставлення до дітей. Вкладаючи ресурси в дитинство, держава зміцнює майбутні продуктивні сили, забезпечує сталість економічного і духовного поступу. Тому в суспільстві, що зорієнтоване на високі загальнолюдські цінності, не можуть бути терпимі прояви жорстокого поводження з дітьми, зневажання їхніх інтересів, оскільки це має тяжкі соціальні наслідки: формуються соціально дезадаптовані, малоосвічені особистості, а головне – насильство знову породжує ту ж саму жорстокість.

Стан який переживають скривджені діти стосуються кожного громадянина суспільства. Слід зазначити, що згідно з дослідженнями проведеними на Заході України можна зробити невеликий, але фатальний висновок, що більшість дітей із бідних сімей страждають від асоціального ставлення з боку батьків та інституцій, які теоретично були створені саме для того щоб допомагати та всебічно підтримувати таких дітей. Реальність така, що вірогідність кривдження дітей є в усіх соціальних верствах та в усіх сім'ях на різних етапах розвитку. Діти – це майбутнє кожної держави. А тому фізичні та емоційні травми, які вони переживають, обкрадають суспільство та усіх його